

MARY L. TRUMP

Hoe mijn familie de gevaarlijkste man
ter wereld heeft gecreëerd

Te veel en nooit genoeg

'Onthullend'

– *de Volkskrant*

BIOGRAFIE

PROLOOG

Ik ben altijd blij geweest met mijn achternaam. Als ik als kind in de jaren zeventig op zeilkamp was, noemde iedereen me Trump. Daar was ik trots op, niet omdat de naam geassocieerd werd met macht en vastgoed (in die tijd was mijn familie buiten Brooklyn en Queens nog onbekend), maar omdat iets aan de klank me beviel en paste bij een stoere zesjarige die voor niets en niemand bang was. In de jaren tachtig, toen ik studeerde en mijn oom Donald al zijn gebouwen in Manhattan naar zichzelf begon te noemen, werden mijn gevoelens over mijn naam gecompliceerder.

Dertig jaar later, op 4 april 2017, zat ik in een stiltecoupé van een Amtrak-trein op weg naar Washington voor een familie-diner in het Witte Huis. Tien dagen eerder had ik een e-mail gekregen waarin ik was uitgenodigd voor een feestje ter ere van de verjaardag van mijn tante Maryanne, die tachtig werd, en tante Elizabeth, die haar vijfenzeventigste verjaardag vierde. Hun jongere broer Donald verbleef sinds januari van dat jaar in het Witte Huis.

Toen ik Union Station, met zijn gewelfde plafonds en zwart-witte marmeren vloeren, binnenliep, kwam ik langs een verkooper die een ezel had neergezet waarop hij buttons te koop aanbod. Daarop stond mijn naam, in een rode cirkel en met een rode streep erdoor, en daaronder de tekst: ‘DEPORT TRUMP’, ‘DUMP TRUMP’ en ‘TRUMP IS A WITCH’. Ik zette mijn zonnebril op en versnelde mijn pas.

Ik nam een taxi naar het Trump International Hotel, waar mijn familie één nacht zou verblijven. Na het inchecken liep ik door het atrium en keek omhoog naar het glazen plafond en de blauwe lucht daarboven. De kristallen kroonluchters die aan een dwarsbalk hingen, verspreidden een zacht licht. Aan de ene kant stonden groepjes leunstoelen, canapés en sofa’s – koningsblauw, pastelblauw, ivoorkleurig – aan de andere waren tafels en stoelen gegroepeerd rond de grote bar waar ik later met mijn broer had afgesproken. Ik had verwacht dat het hotel platvloers en kitscherig zou zijn. Dat was niet zo.

De kamer was ook smaakvol ingericht, alleen zag ik overal mijn naam: TRUMP-shampoo, TRUMP-conditioner, TRUMP-pantoffels, een TRUMP-douchekapje, TRUMP-schoensmeer, een TRUMP-naaisetje en een TRUMP-badjas. Ik opende het koelkastje, pakte er een flesje witte TRUMP-wijn uit en goot die door mijn Trump-keel zodat de alcohol door mijn Trump-bloedbaan naar het genotscentrum in mijn Trump-hersenen kon stromen.

Een uur later ontmoette ik mijn broer, Frederick Crist Trump III, die ik al van kinds af aan Fritz heb genoemd, en zijn vrouw, Lisa. Al snel werden we vergezeld door Maryanne, de oudste van de vijf kinderen van Fred en Mary Trump en een

gerespecteerd federale rechter; mijn oom Robert, de jongste van de vijf, die korte tijd voor Donald had gewerkt voordat hij begin jaren negentig met ruzie was vertrokken, en zijn vriendin; mijn tante Elizabeth, het middelste Trump-kind, en haar man Jim; mijn neef David Desmond, Maryannes enige kind en het oudste Trump-kleinkind, en zijn vrouw; en een paar goede vriendinnen van mijn tantes. De enige Trump-telg die er niet bij was, was mijn vader, Frederick Crist Trump Jr., de oudste zoon die door iedereen Freddy werd genoemd. Hij was ruim vijfendertig jaar eerder overleden.

Toen we er eindelijk allemaal waren, meldden we ons buiten bij de beveiligers van het Witte Huis en werden we lukraak in de twee witte busjes gepropt die door het Witte Huis beschikbaar waren gesteld. Het kostte sommige oudere gasten moeite om in te stappen en niemand wurmde zich soepel op een van de bankjes. Ik vroeg me af waarom ze er in het Witte Huis niet aan hadden gedacht in elk geval voor mijn tantes een limo te sturen.

Toen we tien minuten later de oprijlaan bij de South Lawn opreden, kwamen er twee beveiligers naar buiten om de onderkant van de busjes te controleren voordat we door konden rijden. Na een korte rit stopten we voor een gebouwtje van de beveiliging dat naast de Oostelijke Vleugel stond en stapten uit. We gingen een voor een naar binnen wanneer onze naam werd geroepen, gaven onze telefoon en onze tas af en liepen door een detectiepoortje.

Toen we eenmaal in het Witte Huis waren, liepen we in groepjes van twee en drie door de lange gangen, langs ramen die uitkeken op tuinen en gazons en langs reusachtige schil-

derijen van vroegere first lady's. Ik bleef zwijgend even staan voor het portret van Hillary Clinton en vroeg me, niet voor het eerst, af hoe dit had kunnen gebeuren.

Ik had nooit reden gehad om aan te nemen dat ik ooit een bezoek zou brengen aan het Witte Huis, en al helemaal niet onder deze omstandigheden. Het voelde allemaal heel onwettelijk. Ik keek om me heen. Het gebouw was elegant en statig, en ik stond op het punt om voor het eerst in acht jaar mijn oom te zien, de man die hier woonde.

We liepen vanuit de donkere gang de zuilengang om de Rose Garden in en bleven staan voor de Oval Office. Door de openslaande deuren kon ik zien dat er nog een bespreking aan de gang was. Vicepresident Mike Pence stond een beetje aan de zijkant, maar de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden, Paul Ryan, senator Chuck Schumer en een stuk of tien congresleden en stafleden stonden om Donald heen, die achter het beroemde Resolute Desk zat.

Het tafereel deed me denken aan een tactiek van mijn grootvader. Die liet zijn smekelingen altijd naar hem toe komen, in zijn kantoor in Brooklyn of zijn huis in Queens, en bleef zitten terwijl zij stonden. Nadat ik een jaar eerder met mijn studie aan Tufts University was gestopt, ging ik in de late herfst van 1985 zelf voor hem staan om hem om toestemming te vragen om weer te gaan studeren. Hij keek naar me op en zei: 'Wat achterlijk, waarom zou je? Ga gewoon naar de vakschool en word receptioniste.'

'Omdat ik een diploma wil halen.' Er moet wat irritatie hebben doorgeklonken in mijn stem, want mijn grootvader kneep zijn ogen een beetje dicht en keek me even aan alsof hij me

opnieuw inschatte. Zijn mondhoek ging omhoog in een spottende grijns en toen lachte hij. ‘Wat vals,’ zei hij.

Een paar minuten later werd de bijeenkomst beëindigd.

De Oval Office was kleiner maar ook minder intiem dan ik had gedacht. Mijn neef Eric en zijn vrouw Lara, die ik nog nooit had ontmoet, stonden vlak voor de deur, dus zei ik: ‘Dag, Eric, ik ben je nicht Mary.’

‘Natuurlijk, weet ik,’ zei hij.

‘Nou ja, het is wel een tijdje geleden. Volgens mij zat je nog op de middelbare school toen we elkaar voor het laatst zagen.’

Hij haalde zijn schouders op en zei: ‘Dat zal wel, ja.’ Zijn vrouw en hij liepen weg, zonder dat hij ons aan elkaar voorstelde. Ik keek om me heen. Melania, Ivanka, Jared en Donny waren gearriveerd en stonden naast Donald, die bleef zitten. Mike Pence bleef dralen aan de andere kant van het vertrek met een wezenloze glimlach op zijn gezicht. Hij leek wel de chaperonne die door iedereen werd gemedend.

Ik staarde naar hem en hoopte oogcontact te maken, maar hij keek niet één keer mijn kant op.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ vroeg de fotografe van het Witte Huis, een kleine jonge vrouw in een donker broekpak, met opgewekte stem. ‘Zou iedereen even bij elkaar willen gaan staan zodat we een paar foto’s kunnen maken voordat we naar boven gaan?’ Ze instrueerde ons om om Donald heen te gaan staan, die nog altijd niet was opgestaan van achter zijn bureau.

De fotografe deed haar camera omhoog. ‘Een, twee, drie, *smile*,’ zei ze.

Nadat de foto’s waren genomen, stond Donald eindelijk op. Hij wees naar een ingelijste zwart-witfoto van mijn grootva-

der, die op een tafel achter het bureau stond. ‘Kijk, Maryanne, vind je dat geen prachtige foto van pa?’ Het was dezelfde foto die op de wandtafel in de bibliotheek van het huis van mijn grootouders had gestaan. Op de foto was mijn grootvader nog een jonge man met donker haar, al begon hij wel al wat kaal te worden. Hij had een snor en de bevelende blik die ik pas minder intens heb zien worden toen hij dement werd. We hadden de foto allemaal al talloze malen gezien.

‘Misschien moet je ook een foto van ma neerzetten,’ opperde Maryanne.

‘Dat is een geweldig idee,’ zei Donald, alsof die gedachte nooit eerder bij hem was opgekomen. ‘Laat iemand een foto van ma regelen.’

We bleven nog een paar minuten in de Oval Office en gingen om de beurt achter het Resolute Desk zitten. Mijn broer nam een foto van me, en toen ik die later bekeek, zag ik mijn grootvader achter me zweven als een geest.

De historicus van het Witte Huis voegde zich buiten de Oval Office bij ons, en we gingen voor een rondleiding naar de Executive Residence op de eerste verdieping, waarna we aan tafel zouden gaan. Toen we boven waren, liepen we door naar de Lincoln Bedroom, waar ik tot mijn verbazing een half opgegeten appel op een van de nachtkastjes zag staan. Terwijl de historicus ons verhalen vertelde over wat er door de jaren heen in de kamer was gebeurd, wees Donald zo nu en dan vaag met zijn wijsvinger en deelde mee: ‘Deze kamer heeft er niet meer zo goed uitgezien sinds George Washington hier woonde.’ De historicus was te beleefd om hem erop te wijzen dat het Witte

Huis pas na de dood van Washington in gebruik was genomen. De groep liep de gang door naar de Treaty Room en de Executive Dining Room.

Donald stond in de deuropening en heette mensen welkom. Ik was een van de laatsten. Ik had hem nog niet begroet, en toen hij me zag, wees hij naar me met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht en zei: 'Ik heb speciaal om jouw aanwezigheid gevraagd.' Dat soort dingen zei hij vaak om mensen te charmeren, en hij was er heel bedreven in om zo'n opmerking aan te passen aan de situatie, wat des te indrukwekkender was omdat ik wist dat het niet waar was. Hij spreidde zijn armen, en voor het eerst in mijn leven omhelsde hij me.

Het eerste wat me opviel aan de eetzaal was hoe mooi hij was: het prachtig glanzende donkere hout, de schitterende couverts en het schoonschrift op de tafelkaartjes en de menu's (ijsbergsla, aardappelpuree – vaste prik bij de familie Trump – en wagyubiefstuk). Het tweede wat me opviel nadat ik plaats had genomen, was de tafelindeling. In mijn familie kon je je waarde altijd inschatten door de plek die je kreeg toegewezen, maar dat kon me niet schelen: alle mensen bij wie ik me op mijn gemak voelde – mijn broer en schoonzus, Maryannes stiefdochter en haar man – zaten bij me in de buurt.

De obers gingen met een fles rode en een fles witte wijn de tafels langs. Echte wijn, geen TRUMP-wijn. Dat had ik niet verwacht. Ik had in mijn hele leven nog nooit meegemaakt dat er alcohol werd geschonken bij een familiebijeenkomst. In het huis van mijn grootouders werden alleen cola en appelsap geschonken.

Halverwege de maaltijd kwam Jared binnenlopen. Ivanka

klapte in haar handen en zei: ‘O, kijk, Jared is terug van zijn reis naar het Midden-Oosten,’ alsof we hem niet net nog in de Oval Office hadden gezien. Hij liep naar zijn vrouw toe, gaf een snelle kus op haar wang en boog zich toen over Donald heen, die naast Ivanka zat. Ze praatten een paar minuten met elkaar en toen ging Jared weer weg. Hij keurde niemand anders een blik waardig, zelfs mijn tantes niet. Toen hij over de drempel liep, sprong Donny uit zijn stoel en rende als een enthousiaste puppy achter hem aan.

Terwijl het nagerecht werd opgediend, ging Robert staan, met een wijnglas in zijn hand. ‘Het is een grote eer om hier te zijn, in de aanwezigheid van de president van de Verenigde Staten,’ zei hij. ‘Dank u, meneer de president, dat we hier mogen zijn om de verjaardag van onze zussen te vieren.’

Ik dacht terug aan de laatste keer dat de familie Vaderdag had gevierd, in het Peter Luger Steak House in Brooklyn. Ook toen hadden Donald en Rob naast elkaar gezeten, en ik recht tegenover hen. Zonder uitleg had Donald zich naar Rob toe gedraaid en gezegd: ‘Kijk.’ Hij had zijn tanden ontbloot en naar zijn mond gewezen.

‘Wat?’ had Rob gevraagd.

Donald had alleen maar zijn mond verder opengesperd en nadrukkelijker gewezen.

Rob had een nerveuze blik in zijn ogen gekregen. Ik had geen idee waar het over ging, maar keek geamuseerd toe terwijl ik van mijn cola dronk.

‘Kijk dan!’ had Donald met opengesperde mond gezegd. ‘Wat vind je ervan?’

‘Wat bedoel je?’ Rob voelde zich overduidelijk opgelaten. Hij

keek om zich heen om zich ervan te vergewissen dat er niemand keek en fluisterde: ‘Zit er iets tussen mijn tanden?’ Door de schalen met spinazie die op tafel stonden, viel dat niet helemaal uit te sluiten.

Donald had zijn mond weer dichtgedaan en was gestopt met wijzen. De minachtende blik op zijn gezicht vatte de hele geschiedenis van hun relatie samen. ‘Ik heb mijn tanden laten bleken,’ zei hij droogjes. ‘Wat vind je ervan?’

Na Robs toespraakje wierp Donald hem dezelfde laatdunkende blik toe als bijna twintig jaar eerder in het Peter Luger Steak House. Vervolgens maakte Donald, met zijn glas cola light in de hand, een paar obligate opmerkingen over de verjaardagen van zijn zussen, waarna hij naar zijn schoondochter wees. ‘Lara hier,’ zei hij. ‘Ik had eerlijk gezegd geen flauw idee wie ze was, maar toen hield ze een geweldige toespraak op de verkiezingsbijeenkomst in Georgia, waarin ze haar steun voor me uitsprak.’ Lara en Eric waren toen al bijna acht jaar bij elkaar, dus hij had haar waarschijnlijk in elk geval op de bruiloft ontmoet. Maar zo te horen had hij pas geweten wie ze was nadat ze iets positiefs over hem had gezegd tijdens de verkiezingscampagne. Zoals gebruikelijk vond Donald het verhaal belangrijker dan de waarheid, die zonder problemen werd opgeofferd, vooral als een leugen het verhaal beter maakte.

Toen het Maryannes beurt was, zei ze: ‘Ik wil jullie bedanken omdat jullie zo’n verre reis hebben gemaakt om onze verjaardag te vieren. Er is heel veel gebeurd sinds Freddy op die avond een schaal aardappelpuree op Donalds hoofd liet vallen omdat hij zo’n kwajongen was.’ Iedereen die het legendarische verhaal over de puree kende, lachte – iedereen behalve Do-

nald, die met zijn armen strak over elkaar geslagen en met een boze, afkeurende blik op zijn gezicht zat te luisteren, zoals hij altijd deed wanneer Maryanne erover begon. Het maakte hem kwaad, alsof hij die jongen van zeven was. De vernedering van al die jaren geleden deed duidelijk nog altijd pijn.

Zonder dat hem het woord werd gegeven, stond mijn neef Donny, die was teruggekomen van zijn achtervolging van Jared, op om iets te zeggen. In plaats van te toosten op onze tantes hield hij een soort campagnetoespraak. ‘In november zag het Amerikaanse volk iets bijzonders en kozen de mensen voor een president van wie ze wisten dat die hen begreep. Ze zagen wat voor geweldige familie dit is en voelden zich verbonden met onze waarden.’ Mijn broer en ik keken elkaar aan en ik rolde met mijn ogen.

Ik wenkte een van de obers. ‘Mag ik nog wat wijn?’

Hij kwam direct terug met twee flessen en vroeg of ik rode of witte wilde.

‘Ja, graag,’ antwoordde ik. Het maakte me niet uit, zolang er maar alcohol in zat.

Zodra we klaar waren met het nagerecht ging iedereen staan. We waren amper twee uur eerder de Oval Office binnen komen lopen, maar de maaltijd was voorbij en het was tijd om te vertrekken. Alles bij elkaar hadden we twee keer zo veel tijd in het Witte Huis doorgebracht als ooit met Thanksgiving of Kerstmis in het huis van mijn grootouders, maar toch minder tijd met Donald dan Kid Rock, Sarah Palin en Ted Nugent twee weken later.

Iemand stelde voor dat we allemaal een voor een op de foto gingen met Donald (maar niet met de eregasten). Toen het mijn

beurt was, glimlachte Donald en stak hij zijn duimen op naar de camera. Ik kon echter zien dat hij uitgeput was. Het had er alle schijn van dat de opgewekte façade een zware tol eiste.

‘Laat je niet klein krijgen,’ zei ik tegen hem terwijl mijn broer de foto nam. Kort daarvoor had hij zijn eerste nationale veiligheidsadviseur oneervol ontslagen, en de eerste scheuren in zijn presidentschap begonnen al zichtbaar te worden.

Donald stak zijn kin uit en klemde zijn kaken op elkaar, en even zag hij eruit als de geest van mijn grootvader. ‘Niemand krijgt mij klein,’ zei hij.

Toen Donald op 16 juni 2015 bekendmaakte dat hij een gooi naar het presidentschap ging doen, nam ik dat niet serieus. Ik dacht niet dat Donald het zélf serieus nam. Hij wilde gewoon gratis reclame voor zijn merk. Hij had zoiets al eerder gedaan. Toen hij beter begon te scoren in de opiniepeilingen en Vladimir Poetin hem er mogelijk stilzwijgend van had verzekerd dat Rusland zou doen wat het kon om de verkiezingen in Donalds voordeel te laten verlopen, begon de aantrekkelijkheid van een zege te groeien.

‘Hij is een clown,’ zei mijn tante Maryanne tijdens een van onze gebruikelijke gezamenlijke lunches. ‘Het gaat nooit gebeuren.’

Daar was ik het mee eens.

We hadden het erover dat zijn kandidatuur kansloos zou blijken door zijn reputatie als vergeten realtyster en mislukte zakenman. ‘Niemand gelooft de bullshit dat hij een selfmade man is. Wat heeft hij überhaupt op eigen kracht voor elkaar gekregen?’ vroeg ik.

‘Nou,’ zei Maryanne droogjes, ‘hij heeft wél vijf faillissementen op zijn naam staan.’

Toen Donald de opiatencrisis aan de orde stelde en het drankverleden van mijn vader erbij haalde om zijn strijd tegen verslaving een beetje meelevend te laten lijken, waren we allebei kwaad.

‘Hij gebruikt de herinnering aan je vader voor politieke doeleinden,’ zei Maryanne, ‘en dat is een zonde, al helemaal omdat Freddy de ster van de familie had moeten zijn.’

We dachten dat het schaamteloze racisme tijdens de toespraak waarin Donald zijn kandidatuur wereldkundig maakte een dealbreaker zou zijn, maar we werden uit de droom geholpen toen Jerry Falwell Jr. en andere witte evangelische christenen hun steun voor hem begonnen uit te spreken. Maryanne, die een toegewijd katholiek was sinds ze zich vijf decennia eerder had bekeerd, was ernstig ontstemd. ‘Die imbecielen zijn gestoord,’ zei ze. ‘De enige keer dat Donald in een kerk kwam, waren er camera’s bij. Het is gewoon niet te geloven. Hij heeft totaal geen principes.’

Niets van wat Donald tijdens de campagne zei – van het kleineren van de minister van Buitenlandse Zaken Hillary Clinton, misschien wel de bekwaamste presidentskandidaat uit de Amerikaanse geschiedenis, door haar een ‘vals krenge’ te noemen, tot zijn bespottings van Serge Kovalski, een gehandicapte journalist van *The New York Times* – verraste me. Integendeel, ze herinnerden me aan de familiemaaltijden waarbij Donald vele vrouwen lelijke vadsige wijven noemde, of mannen losers, ook al hadden ze vaak meer bereikt of waren ze machtiger dan hij. Mijn grootvader en Maryanne, Elizabeth

en Robert lachten dan allemaal en deden mee. Dat soort terloopse ontmenselijking was bij de Trumps aan tafel heel gewoon. Wat me wél verbaasde, was dat hij er elke keer weer mee wegkwam.

Toen kreeg hij de nominatie. De dingen waarvan ik had gedacht dat ze hem zouden diskwalificeren, leken hem alleen maar populairder te maken bij zijn achterban. Ik maakte me nog steeds geen zorgen – ik was ervan overtuigd dat hij nooit gekozen kon worden – maar alleen al het idee dat hij een kans had, was verontrustend.

Aan het einde van de zomer van 2016 overwoog ik me erover uit te spreken waarom Donald op allerlei manieren totaal ongeschikt was. Hij was intussen de Republikeinse Conventie, waar hij ‘aanhangers van het Tweede Amendement’ had oproepen Hillary Clinton te stoppen, ongeschonden doorgekomen. Zelfs zijn aanval op Khizr en Ghazala Khan, de ouders wier zoon Humayun, een kapitein in het Amerikaanse leger, in Irak was gesneuveld, had geen gevolgen. Toen hij ook na de openbaarmaking van de *Access Hollywood*-tape, waarop hij in een opgenomen gesprek extreem vulgaire opmerkingen over vrouwen maakt, nog altijd in de polls werd gesteund door een meerderheid van de Republikeinse kiezers, wist ik dat ik de juiste beslissing had genomen.

Ik begon het gevoel te krijgen dat ik een toeschouwer was van mijn eigen familiegeschiedenis, en van de centrale rol die Donald daarin speelde, maar dan op een heel grote schaal. Donalds rivalen moesten, net als mijn vader vroeger, aan hogere normen voldoen, terwijl hij zelf voortdurend wegkwam met – en zelfs beloond werd voor – steeds lomper, onverantwoor-

delijker en verachtelijker gedrag. Dit kán niet opnieuw gebeuren, dacht ik. Maar het gebeurde wel.

Het viel de media niet op dat geen enkel familielid van Donald, afgezien van zijn kinderen, zijn schoonzoon en zijn huidige vrouw, gedurende de gehele campagne zijn steun voor hem uitsprak. Maryanne zei tegen me dat ze geluk had omdat ze als federale rechter objectief moest blijven. Ze was misschien wel de enige persoon in heel Amerika die, gezien haar positie als zus en haar reputatie als rechter, iets had kunnen veranderen als ze zich had uitgesproken over Donalds totale ongeschiktheid voor het presidentschap. Maar ze had haar eigen geheimen, en het verbaasde me niet eens héél erg toen ze me na de verkiezingen vertelde dat ze op haar broer had gestemd ‘uit loyaliteit aan de familie’.

Het bracht bepaalde uitdagingen met zich mee om op te groeien in de familie Trump, vooral als kind van Freddy. In sommige opzichten ben ik extreem bevoorrecht geweest. Ik heb op voortreffelijke particuliere scholen gezeten en was het grootste deel van mijn leven heel goed verzekerd. Maar we hadden ook allemaal het aangeboren gevoel dat we iets tekortkwamen – iedereen behalve Donald. Na de dood van mijn grootvader in 1999 kwam ik erachter dat de nakomelingen van mijn vader uit het testament waren verwijderd, alsof de oudste zoon van Fred Trump nooit had bestaan, en er volgde een rechtszaak. Uiteindelijk kwam ik tot de conclusie dat als ik me publiekelijk uitsprak tegen mijn oom, ik zou worden afgeschilderd als het misnoegde, ontferfde nichtje dat wilde cashen of een schuld wilde vereffenen.

Om te begrijpen wat Donald – en ons allemaal – tot dit punt heeft gebracht, moeten we beginnen bij mijn grootvader en diens eigen behoefte aan erkenning, een behoefte die hem ertoe bracht Donalds overdrijvingen en onterechte zelfvertrouwen aan te moedigen die zijn pathologische zwakheid en onzekerheden aan het oog onttrokken.

Gedurende zijn jeugd zag Donald zich gedwongen zichzelf toe te juichen, eerst omdat zijn vader moest geloven dat hij een betere en meer zelfverzekerde zoon was dan Freddy, vervolgens omdat Fred het van hem eiste, en ten slotte omdat hij in zijn eigen imago begon te geloven, ook al vermoedde hij paradoxaal genoeg diep vanbinnen dat niemand anders dat deed. Rond de presidentsverkiezingen reageerde Donald boos wanneer zijn superioriteitsgevoel werd uitgedaagd; hij had zijn angst en kwetsbaarheid zo diep begraven dat hij hun bestaan niet eens hoefde te erkennen. En dat zou hij ook nooit doen.

In de jaren zeventig, toen mijn grootvader Donald al jarenlang begunstigde en voortrok, begon ook de New Yorkse pers de ongefundeerde hype rond Donalds persoon te verspreiden. En in de jaren tachtig deden de banken mee door zijn ondernemingen te financieren. Ze waren bereid (en vervolgens genoodzaakt) zijn steeds ongegrondere aanspraken op succes aan te moedigen omdat ze hoopten op die manier hun verliezen te kunnen goedmaken.

Nadat Donald tien jaar lang had aangemodderd, geteisterd door faillissementen en zo diep gezonken dat hij zijn naam moest lenen aan een hele reeks geflopte producten van steaks tot wodka, gaf televisieproducent Mark Burnett hem een nieuwe kans. *The Apprentice* draaide om Donalds image als drieste,

selfmade dealmaker, een mythe die vijftig jaar eerder door mijn grootvader de wereld in was gebracht en die verbazend genoeg, gezien de talloze bewijzen voor het tegendeel, vrijwel ongeschonden het nieuwe millennium had gehaald. Toen Donald in 2015 aankondigde dat hij een gooi ging doen naar het presidentschap, was een aanzienlijk deel van de Amerikaanse bevolking bewerkt om die mythe te geloven.

Tot de dag van vandaag worden de leugens, de verkeerde voorstellingen van zaken en de verzinsels die samen het beeld vormen van wie mijn oom is, in stand gehouden door de Republikeinse Partij en witte evangelische christenen. Mensen die beter weten, zoals de meerderheidsleider van de Senaat Mitch McConnell, ware gelovigen, zoals afgevaardigde Kevin McCarthy, minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo en minister van Justitie William Barr, en te veel anderen om op te noemen, zijn, opzettelijk of niet, medeplichtig, doordat ze meehelpen dat beeld van Donald in stand te houden.

Alle Trump-kinderen liepen zowel lichamelijk als geestelijk schade op door het sociopathische gedrag van mijn grootvader en de ziekte van mijn grootmoeder, maar mijn oom Donald en mijn vader, Freddy, hadden er het meest onder te lijden. Om een volledig beeld te krijgen van Donald, zijn psychische aandoeningen en de invloed van zijn gestoorde gedrag, moeten we de familiegeschiedenis grondig bestuderen.

De afgelopen drie jaar heb ik talloze deskundigen, psychologen en journalisten de plank horen misslaan door termen te gebruiken als 'kwaadaardig narcisme' en 'narcistische persoonlijkheidsstoornis' om chocola te maken van Donalds vaak

bizarre gedrag waarmee hij zichzelf schade berokkent. Ik heb er geen problemen mee om Donald een narcist te noemen – hij voldoet aan alle negentien criteria die worden genoemd in de Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, DSM-5, maar daarmee is nog lang niet alles verklaard.

Ik ben gepromoveerd in de klinische psychologie aan het Derner Institute of Advanced Psychological Studies en tijdens mijn promotieonderzoek werkte ik een jaar op de opnameafdeling van het Manhattan Psychiatric Center, waar we enkelen van de ziekste en kwetsbaarste patiënten diagnosticeerden en behandelden. Ik heb als universitair docent meerdere jaren lesgegeven op een psychologiefaculteit, onder meer in de vakken trauma, psychopathologie en ontwikkelingspsychologie, en ik heb patiënten van een verslavingskliniek getest en behandeld.

Die werkervaring maakte me telkens opnieuw duidelijk dat diagnoses nooit op zichzelf staan. Heeft Donald symptomen waar we ons niet bewust van zijn? Zijn er andere stoornissen die net zo veel of misschien wel meer zouden verklaren? Het zou kunnen. Er zou betoogd kunnen worden dat hij ook voldoet aan de criteria voor een antisociale persoonlijkheidsstoornis. Mensen die deze stoornis in de ernstigste vorm hebben, noemen we doorgaans sociopaten, maar deze diagnose kan ook verwijzen naar chronische criminaliteit, arrogantie en minachting voor de rechten van anderen. Is er sprake van comorbiditeit? Waarschijnlijk wel. Donald voldoet mogelijk ook aan enkele van de criteria van een afhankelijke persoonlijkheidsstoornis. Kenmerken daarvan zijn onder meer het onvermogen om beslissingen of verantwoordelijkheid te nemen, niet alleen kunnen zijn en zich excessief veel moeite getroosten

om de steun van anderen te verwerven. Zijn er andere factoren waar rekening mee moet worden gehouden? Absoluut. Hij heeft mogelijk al lang een niet herkende leerstoornis die het moeilijk voor hem maakt om informatie te verwerken. Ook zou hij tot wel twaalf blikjes cola light per dag drinken en heel weinig slapen. Lijdt hij aan een slaapstoornis die veroorzaakt wordt door middelengebruik? Hij heeft een vreselijk eetpatroon en doet niet aan lichaamsbeweging, wat zijn andere mogelijke stoornissen in de hand zou kunnen werken of zou kunnen verergeren.

Feit is dat Donalds aandoeningen zo complex zijn en dat zijn gedrag vaak dermate onverklaarbaar is, dat er voor een accurate en uitgebreide diagnose een hele reeks psychologische en neuropsychologische tests nodig zou zijn die hij nooit zou willen ondergaan. Vooralsnog kunnen we zijn dagelijks functioneren niet evalueren omdat hij zo ongeveer opgesloten zit in de Westelijke Vleugel van het Witte Huis. Donald heeft het grootste deel van zijn volwassen leven opgesloten gezeten, dus we kunnen onmogelijk vaststellen of hij het op eigen kracht zou redden in de echte wereld of het zelfs maar zou overleven.

Toen we in 2017 op het verjaardagsfeestje van mijn tantes in de rij gingen staan om op de foto te gaan, zag ik dat Donald al onder spanning stond op een manier die hij nooit eerder had meegemaakt. Naarmate hij de afgelopen drie jaar verder onder druk is komen te staan, is de kloof tussen de mate van competentie die nodig is om een land te leiden en zijn eigen incompetentie groter geworden, zodat zijn waanideeën duidelijker dan ooit aan het licht komen.

Veel Amerikanen, maar zeker niet alle, waren tot nu toe beschermd tegen de allerergste gevolgen van zijn ziekelijke aan-
doeningen doordat de economie stabiel was en er geen sprake
was van ernstige crisissituaties. De onbeheersbare coronapan-
demie, de mogelijkheid van een economische crisis, de groter
wordende maatschappelijke verdeeldheid die zich langs poli-
tieke lijnen verdiept als gevolg van Donalds voorliefde voor
verdeeldheid, en de verwoestende onzekerheid over de toe-
komst van het land, vormen alles bij elkaar echter een perfecte
storm van rampspoed, en mijn oom is absoluut niet toegerust
om die in goede banen te leiden. Daar zou namelijk moed
voor nodig zijn, een sterke persoonlijkheid, respect voor des-
kundigen en zelfvertrouwen om verantwoordelijkheid te kun-
nen nemen, fouten toe te geven en van koers te wijzigen. Zijn
vermogen om ongunstige situaties in de hand te houden door
te liegen, de waarheid te verdraaien en verwarring te zaaien
is dusdanig aangetast dat hij machteloos is, en dat te midden
van alle ellende waar we momenteel mee te maken hebben.
Zijn rampzalige en misschien wel doelbewust ondeugdelijke
afhandeling van de huidige catastrofe heeft geleid tot negatieve
reacties en kritisch onderzoek van een omvang waar hij nooit
eerder mee te maken heeft gehad, waardoor zijn strijd lust en
zijn behoefte aan kleinzielige wraak versterkt worden en hij
weigert onmisbare financiering, beschermingsmiddelen en
beademingsapparatuur te verstrekken aan staten waarvan de
gouverneur weigert om zijn kont te likken.

In de film *Frankenstein* uit 1994, die is gebaseerd op de ro-
man van Mary Wollstonecraft Shelley, zegt het monster van
Frankenstein: 'Ik weet dat ik vrede met alle levende wezens zou

sluiten als ook maar een van hen me daardoor zou mogen. Ik heb een liefde in me die jullie je nauwelijks kunnen voorstellen en een woede die jullie niet zouden geloven. Als ik het een niet kan bevredigen, ga ik me te buiten aan het ander.' Nadat hij dat citaat had gebruikt, schreef Charles P. Pierce in *Esquire*: '[Donald] kwelt zichzelf niet met twijfel over wat hij om zich heen veroorzaakt. Hij is trots op zijn monster. Hij verheugt zich in zijn razernij en in de verwoesting die zij teweegbrengt, en hoewel hij zich niets kan voorstellen bij zijn liefde, gelooft hij met zijn hele hart in zijn woede en toorn. Hij is Frankenstein zonder geweten.'

Dat gold nog meer voor Donalds vader, Fred, maar er is één cruciaal verschil: Freds monster – zijn enige kind om wie hij gaf – zou uiteindelijk ongeliefd blijven door de manier waarop Fred zijn voorkeur voor hem uitte. Er zou zelfs helemaal geen liefde voor Donald zijn, alleen een pijnlijk verlangen ernaar. De woede zou alleen maar toenemen, tot ze al het andere overschaduwde.

Toen Rhona Graff, die lange tijd fungeerde als Donalds poortwachter, mij en mijn dochter een uitnodiging stuurde voor Donalds verkiezingsfeestje in New York, sloeg ik die af. Ik zou mijn euforie niet voor me kunnen houden wanneer Clintons overwinning bekend werd gemaakt, en ik wilde niet bot zijn. Om vijf uur de volgende ochtend, slechts een paar uur nadat het tegenovergestelde resultaat bekend was gemaakt, doolde ik rond door mijn huis, net zo getraumatiseerd als heel veel andere mensen, maar op een persoonlijker manier: het voelde alsof 62.979.636 stemgerechtigden ervoor hadden gekozen Amerika

te veranderen in een grootschalige versie van mijn zo ernstig disfunctionele familie.

In de maand na de verkiezingen volgde ik dwangmatig het nieuws en keek ik voortdurend op mijn Twittertijdlijn. Ik maakte me grote zorgen en kon me nergens anders op concentreren. Niets van wat Donald deed, verbaasde me, maar ik was wel verbijsterd door de snelheid en de omvang waarmee hij het land begon te teisteren met zijn ergste impulsen – van liegen over het aantal toeschouwers bij zijn inauguratie en klagen over de manier waarop hij werd behandeld, tot het terugdraaien van beschermende maatregelen voor het milieu en het op de korrel nemen van Obamacare om miljoenen mensen betaalbare zorg te ontnemen, en zijn racistische inreisverbod voor moslims. Ik hoefde Donalds gezicht maar te zien of mijn eigen achternaam te horen of ik werd teruggevoerd naar de tijd waarin mijn vader zo zwaar had geleden onder de wreedheid en minachtig van mijn grootvader en daar uiteindelijk aan was overleden. Hij was me ontvallen toen hij nog maar tweeënveertig was en ik zestien. De verschrikking van Donalds wreedheid werd nog versterkt door het feit dat zijn daden nu officieel Amerikaans beleid waren, die invloed hadden op miljoenen mensen.

Donald heeft altijd in de sfeer van tweespalt geleefd die mijn grootvader in de familie creëerde, en hij blijft ten koste van anderen profiteren van verdeeldheid. Dat maakt het land langzaam kapot, net zoals dat met mijn vader gebeurde, en verandert ons allemaal terwijl Donald nergens last van heeft. Het tast ons vermogen aan om vriendelijk te zijn of om te geloven in vergeving, concepten die nooit iets voor hem hebben betekend.

Zijn regering en zijn partij zijn volledig doordrongen van zijn politiek van wrok en het idee het recht aan hun kant te hebben. Wat het allemaal nog erger maakt, is dat Donald, die geen enkel inzicht heeft in geschiedenis, grondwettelijke principes, wereldpolitiek, diplomatie of wat dan ook, en zich nooit genoodzaakt heeft gezien over zulke kennis te beschikken, puur in termen van geld kijkt naar alle maatschappelijke programma's en alle verdragen die Amerika is aangegaan, precies zoals zijn vader hem dat heeft geleerd. Er wordt puur economisch gekeken naar de kosten en baten van regeren, alsof de Amerikaanse schatkist zijn persoonlijke spaarpot is. Voor hem betekende elke dollar die moest worden uitgegeven een persoonlijk verlies, terwijl elke dollar die werd bespaard, persoonlijke winst voor hem betekende. Te midden van obscene overvloed wist één persoon, door gebruik te maken van alle mogelijke machtsmiddelen en door te profiteren waar hij maar kon, zichzelf te bevoordelen, en onder voorwaarden ook zijn naaste familieleden, zijn beste vrienden en de mensen die hem naar de mond praatten. De rest zou nooit genoeg hebben om rond te komen, en dat was precies de manier waarop mijn grootvader de familie leidde.

Het is heel bijzonder dat er ondanks alle aandacht en publiciteit die hij de afgelopen vijftig jaar heeft gekregen, zo weinig diepgaand onderzoek naar Donald is gedaan. Hoewel de tekortkomingen in zijn karakter en zijn abnormale gedrag genoeg mensen opvallen en ook vaak genoeg bespot worden, wordt zelden geprobeerd om niet alleen te begrijpen waarom hij is geworden wie hij is, maar ook hoe het kan dat hij zich steeds verder heeft opgewerkt terwijl hij overduidelijk onbekwaam is.

In zekere zin heeft Donald altijd opgesloten gezeten, afgeschermd voor zijn beperkingen en tekortkomingen of zijn behoefte om op eigen kracht succesvol te zijn in de wereld. Hij heeft nooit eerlijk werk hoeven doen, en hoe erg hij ook gefaald heeft, hij is telkens weer beloond op manieren die bijna niet te bevatten zijn. Hij blijft beschermd worden tegen de rampen die hij veroorzaakt in het Witte Huis, waar een klik van getrouwen al zijn uitspraken toejuicht of zijn misschien wel misdadige nalatigheid toedekt door die te normaliseren, zo erg zelfs dat we bijna afgestompt raken door de onophoudelijke reeks misstappen die hij begaat. Maar nu staat er nog veel meer op het spel dan ooit. Het gaat letterlijk om leven en dood. Voor het eerst in zijn leven kunnen Donalds fouten niet verborgen worden gehouden of worden genegeerd, omdat we er allemaal door bedreigd worden.

Hoewel mijn ooms en tantes er anders over zullen denken, schrijf ik dit boek niet om er een slaatje uit te slaan of omdat ik uit ben op wraak. Als dat mijn intentie was, zou ik jaren geleden een boek over onze familie hebben geschreven, toen onmogelijk viel te voorzien dat Donald zijn reputatie als mislukte zakenman en onbeduidende realityshowpresentator zou gebruiken om in het Witte Huis terecht te komen, toen het veiliger zou zijn geweest omdat mijn oom niet in de positie was om klokkenluiders en critici ernstig te bedreigen. De gebeurtenissen van de afgelopen drie jaar hebben me echter gedwongen om tot actie over te gaan, en ik kan niet langer zwijgen. Wanneer dit boek verschijnt, zal het leven van honderdduizenden Amerikanen zijn geofferd op het altaar van Donalds hoogmoed en moedwillige onwetendheid. Als hij een tweede termijn als

president krijgt, betekent dat het einde van de Amerikaanse democratie.

Niemand dan zijn eigen familie weet beter hoe Donald is geworden wie hij is. Helaas blijven bijna alle familieleden zwijgen, uit loyaliteit of angst. Ik word door geen van beide gehinderd. Naast de verhalen die ik uit de eerste hand kan vertellen als dochter van mijn vader en als enige nicht van mijn oom, beschik ik over kennis van en inzicht in de klinische psychologie. *Te veel en nooit genoeg* is het verhaal van de meest zichtbare en machtigste familie van de wereld. En ik ben de enige Trump die het wil vertellen.

Ik hoop dat dit boek een einde zal maken aan de praktijk om het te hebben over Donalds 'strategieën' of 'agenda', alsof hij georganiseerd te werk gaat. Dat is niet zo. Donalds ego is altijd een kwetsbare en ondeugdelijke barrière geweest tussen hem en de echte wereld, die hij dankzij het geld en de macht van zijn vader nooit zelf heeft hoeven slechten. Donald heeft altijd het sprookje in stand moeten houden dat hij sterk, slim en bijzonder is, omdat de waarheid – dat hij geen van die dingen is – te afschrikwekkend voor hem is om zelfs maar over na te denken.

Donald heeft, in navolging van mijn grootvader en met de stilzwijgende medeplichtigheid van zijn broers en zussen, mijn vader kapotgemaakt. Ik kan hem niet ook mijn land laten vernietigen.